

# Valentýnka

Javory

Když se zjara rozetmívá  
Když se řeka živí hlínou  
a stím proudem odplouvá  
můj pláč  
Smutek můj se bělá v jívách  
nakloněných nad hladinou  
možná že si je natrhá  
ruka tvá

V bílých jívách můžeš číst  
slůvka tichá  
slůvka nežně plyšová  
slůvka něžných tajemství  
že kdo dýchá  
předjaří se neschová

Stářím šedne v horách sníh  
jako eminence šedá  
jako víra lakomá  
jak cín  
A tvůj štítek na dveřích  
hezký pošťák právě hledá  
a jméno má  
Valentýn